

VANDA BĚLINOVÁ

Bandolera nešlo měnit, pouze jaksi modelovat

Velmi smutná zpráva prolétla jezdeckou veřejností začátkem dubna. V pondělí šestého ve věku 26 let musel být uspán plemeník plemene pura raza española, Bandolero XLIV po Odre z matky Bailona po Brincador X. Impozantní bělouš, jeden z prvních PRE v ČR a účastník mnoha výstav, kde předváděl nejen své umění, ale také svou krásu a temperament, si jistě zaslouží, abychom na něj s jeho dlouholetou jezdčyní Vandou Bělinovou zavzpomínali...

text: Zdena Motyginová
foto: archiv Vandy Bělinové

Kdy jste se poprvé potkali – co vás na něm zaujalo?

S Bandolerem jsme se poprvé potkali, když se jeho majitel David Grünthal rozhodl, kam dá Bandouška do tréninku, jelikož na něj z rodinných důvodů neměl tolik času, kolik by bylo potřeba. Dva roky předtím ho přivezl ze Španělska, jako jednoho z vůbec prvních španělských hřebců, a právě ty dva roky ho jezdil v prostorách svého statku u Českého Krumlova. Pamatuji si první pohled na Bandolera. Přivezli mi ho, zrovna když jsem byla na dovolené, takže už na mě po mém návratu čekal v boxe kolínské jízďárny. Krásný impozantní bělouš s hřívou zapletenou do tlustých copů visících skoro až na zem. Tehdy začala naše společná cesta. Dostala jsem ho k dispozici a od té doby byl vlastně jako můj. Začali jsme s každodenním tréninkem.

Byly první dojmy v sedle také tak ohromující?

Když jsem si na něj poprvé sedla, mé prvotní okouzlení maličko opadlo. Zjistila jsem, že to možná nebude tak jednoduché, jak jsem se domnívala. Byl totiž velice temperamentní a do jeho chování se promítala řada drobných povahových zvláštností. Jak se brzy ukázalo, bylo ve vlastním zájmu lepší tyto speciality akceptovat a vycházet jim vstříc. Mezi ně patřila i nutnost nezústat, pokud možno, na jízďárně poslední, respektive nadále se tam nezdržovat

FB VANDY BĚLINOVÉ, STŘEDA 8. 4. 2020

R.I.P. Bandolero. Až teď jsem našla sílu, i když usnul už v pondělí. Bojovali jsme 9 dní, ale prognóza byla nepříznivá. Obstipace slepého střeva. Měla jsem tu čest žít po jeho boku 15 let. Dělal život lidem kolem něj lepší. Moc to bolí. Moc. On byl prostě výjimečný, osudový, byl ve všem první. Rozdával radost a každá akce s ním byla vzrušující a nezapomenutelná. Doufám, že teď už nahoře prohání všechny kobylky světa. Zanechal po sobě několik nádherných hříbat. Života si užíval úplně naplno až do posledních dní, celých 26 let. Byl to největší bojovník na světě. Snad s námi byl šťastný. My s ním absolutně.

poté, co ostatní již odešli do stáje. Protože v takovém případě se z důstojného hrdiny stal rázem zhroucený a hysterický uzlíček nervů a svalů. Rychle jsem tudíž pochopila, že náš vztah může fungovat jen tehdy, budeme-li se navzájem respektovat a budeme-li si absolutně rovni. Přizpůsobila jsem se tedy maximálně Bandoleroovým potřebám a on mi za to časem začal doslova snášet modré z nebe. Bandolera nešlo měnit, pouze jaksi modelovat.

Co na něm bylo jedinečné?

Pomineme-li pár výše zmíněných podmínek bezproblémové spolupráce, byl Bandoušek neskutečně charakterní a milující stvoření. Zbožňoval lidi, především pak děti. Byl nadmíru vnímavý a v průběhu každé lekce se mi snažil pozorně naslouchat, proto také brzy dělal veliké pokroky. K jeho přednostem patřila v neposlední řadě i obrovská pracovitost. Vždy ve mně vzbuzoval pocit, že se na každý další trénink těší a naplno si ho užívá. Rychle se zlepšoval, proto jsme mohli společně vyrazit na první závody. To už bylo Bandolerovi 12 let.

Jaké jste měly výsledky na závodech? Španělská plemena často nejsou rozhodčími dobře hodnocena...

Začali jsme rovnou na úrovni S. Náš výkon byl však zpočátku poněkud roz-

pačitý. Zprvė Bandoušek bral závody spíše jako výlet a považoval je za super zábavu, kterou si je třeba náležitě vychutnat, zadruhé názory jednotlivých rozhodčích na volbu příslušného plemene v souvislosti s tím, zda je či není k tomuto účelu vhodné, se od sebe diametrálně lišily. Jak už jsem dříve zmiňovala, přece jen byl Bandolero jedním z prvních španělských koní v ČR, který se drezurních závodů účastnil, navíc na takovéto úrovni. Každopádně Bandoušek vždy vše s přehledem doháněl neuvěřitelnou piafou a pasází.

Kdy se vám podařilo startovat na úrovni Grand Prix?

Stále jsme na sobě pilně pracovali a závod od závodu se naše výsledky lepšily a spolu s tím stoupala i naše výkonnost. Nejvyšší úrovně, Grand Prix, jsme se poprvé účastnili v roce 2005. Vše pro nás bylo nové. Oba jsme byli v dané úrovni začátečníky a se vším jsme se teprve seznamovali. Protože však rok od roku byly naše úlohy stabilnější, startovali jsme v roce 2010 i v zahraničí, dokonce na mezinárodních závodech.

Vy jste se však účastnili také mnoha show a výstav a stali jste se oblíbeným bodem programu!

Na nějakou tu akci jsme si čas od času vyrazili pouze pro zpestření. Vystupovali jsme například na výstavě Kůň v Lysé nad Labem, Chovatelském dni v Písku, několikrát se Bandolero předváděl také divákům na zámku Kačina nebo účinkoval v programu nadace Kapka naděje atd. Svou elegancí a krásou si dokázal získat snad každého, publikum ho milovalo. A on zase miloval nadšené výrazy dětí.

Bandolero však ovlivnil i směřování vašeho života, že ano?

V době, kterou jsem nyní popsala, samozřejmě vyvstala otázka, zda nepořídít vlastní jezdecký areál. Měli jsme tou dobou čtyři koně, kteří sice byli ustájeni v krásných prostorách, ale právě Bandoušek, jakožto plemeník s různými specifiky, potřeboval něco víc. Nemohl chodit jen tak do výběhů, jelikož ho pochopitelně extrémně stresovalo, když kolem sebe ve výbězích viděl sexy kobylky, ke kterým však neměl přístup. A protože s Davidem, tehdejším majitelem Bandouška a mým současným životním partnerem, zastáváme názor, že i koně na nejvyšší sportovní úrovni by měli v rámci možností žít co nejpřirozenější život a mít příležitost trávit ve výbězích hodně času, koupili jsme statek v Těchařovicích. Skutečně to bylo hlavně kvůli Bandouškovi. Nejen že jsme

Pochopila jsem, že náš vztah může fungovat jen tehdy, budeme-li se navzájem respektovat a budeme-li si absolutně rovni.

Pro mě jednoznačně osudový kůň. Nejen že jsme se díky němu poznala s Davidem, ale byl i důvodem našeho stěhování na Příbramsko

se díky němu poznali my dva s Davidem, ale právě Bandolero byl i důvodem našeho stěhování na Příbramsko, kde jsme později začali žít pro nás novým stylem života. Vlastní statek jsem si samozřejmě přála odjakživa, ale do té doby to byl pouhý sen. Díky Bandouškovi se ovšem sen stal realitou.

Bandolero ovšem také působil jako plemeník a školní kůň – kdy?

V roce 2012 ukončil sportovní kariéru, protože však byl stále ve skvělé kondici a na vrcholu technické dovednosti, rozhodně se neuvažovalo o tom, že by šel hned do důchodu. Velice zodpovědně se vcítil do role školního koně a všechny své dovednosti uplatňoval při výcviku dalších jezdců. Grand Prix si na něm zajel rovněž můj partner David. Bandolero se tak stále udržoval ve formě, jezdili jsme hodně do terénu, pravidelně plnil i svou úlohu plemeníka a kobylky za ním jezdily z celé republiky. Jeho skvělé geny se takto předávaly dál a dál. Bandoušek má několik nádherných a velice výkonných potomků jak ve skocích, tak v drezuře. I když byl zvyklý tzv. pouštět naživo, uměl skvěle rozlišovat akce a s nimi spojené požadavky. Chápal rozdíl mezi připouštěním a tréninkem. Jakmile dostal na záda sedlo, stal se z něj kůň naprosto koncentrovaný na práci a mohlo se na něj bez obav posadit i malé dítě.

Neúčastnili jste se náhodou závodů i poté, co jste ho stáhla ze sportu?

Vlastně ano! V roce 2015 se k nám dostala informace, že Česká republika byla zařazena do programu MCI, což je evropský šampionát iberských koní (pura raza española a lusitano). Znamenalo to, že v případě splnění kvalifikací se mohou účastnit právě i dvojice z ČR. Finále se konalo na podzim v Belgii, a to až do nejvyšší úrovně Grand Prix. Nedokázala jsem na tuto příležitost přestat myslet. Měla jsem doma koně, který uměl vše potřebné a rozhodně se o něm nedalo říci, že by už takzvaně patřil do starého železa. Rozhodli jsme se, že to zkusíme, a pomalu jsme se začali znovu připravovat na soutěž.

Po takové pauze – jak to dopadlo?

Vyrazili jsme nejprve na dvoje závody v ČR, kde si Bandolero s výsledky kolem 63 % ihned vyjel kvalifikaci, a tak již nic nebránilo tomu, abychom spolu vyrazili na dlouhý výlet. Jenže bylo jasné, že tentokrát už je to opravdu naposledy, proto jsme se snažili si ho co nejvíce vychutnat a užít. Bandoušek se choval jako naprostý profík. Jako kdyby věděl, o jak významnou akci se jedná. Vše trvalo celkem pět dní a bylo to naprosto fantastické – průvod všech

zúčastněných států, hala plná diváků. V prvním kole Bandolero podal snad nejlepší výkon ve svém životě. Ve druhém kole ho už atmosféra přemohla natolik, že se předváděl dokonce víc, než situace vyžadovala. I tak jsme se ale nakonec mohli radovat ze stříbrné medaile. Byla to krásná a nezapomenutelná poslední závodní akce.

V průkazu hřebce najdeme jako majitele manžele Babické, proč?

Potom už skutečně pouze odpočíval, užíval si práci v terénu a na vyjíždkách, dál předával své zkušenosti začínajícím jezdcům. Když do naší stáje přišla mladá jezdkyně Viktorka Babická, na první pohled se do Bandouška zamilovala. A jak už bylo pro Bandouška typické, také v jejím životě sehrál nesmírně důležitou úlohu. Viktorka měla bohužel špatné zkušenosti s předchozím tréninkem v jiné stáji a po osklivém pádu potřebovala získat zpět ztracenou důvěru. Nemohla tedy potkat nikoho lepšího než právě našeho Bandolera. Bandoušek se bál udělat rychlejší krok dřív, než mu Viktorka začala důvěřovat. Časem už ale cválali po jízdárně jak spřízněné duše. V roce 2017 Bandolera Viktorčini rodiče pro dceru koupili a ona za ním pravidelně jednou týdně dojížděla trénovat. Bandoušek tak zůstal stále u nás, aniž by se pro něj něco změnilo, pouze se mu rozrostla milující rodina. Takhle krásně to pak fungovalo doposud, Bandoušek, stále plný života a ve skvělé formě, si maximálně užíval života...

...jenže pak přišel konec března...

V sobotu 29. března odpoledne začal polehávat. Vypadalo to, jako by byl unavený. Bez válení, jenom v klidu ležel a odpočíval. Po pár hodinách už jsem však znervózněla a volala doktorce. Ta dorazila, Bandolero ihned dostal infuze. Všechna provedená vyšetření ale byla v pořádku, prokázala se jen dehydratace. Domnívali jsme se tedy, že se snad jen vlivem měnicího se počásí zapomněl napít. Ovšem ani po úspěšném zavodnění se to v následujících hodinách a dnech nijak zásadně nelepšilo. Hmatatelný rektální nález pak vedl k diagnóze obstrukce slepého střeva. Následovaly konzultace s odborníky doporučujícími konzervativní postup. Bohužel problém, který se u Bandolera objevil, se prý velice často opakuje a vrací, jediným opravdu účinným řešením by mohla být operace, která se však provádí pouze v Německu, a je jí bypass slepého střeva. Vzhledem k Bandouškově věku (v březnu oslavil 26. narozeniny) nám však tuto variantu zvěrolékaři rozmluvili, to vše s přihlédnutím k důležitosti slepého střeva v procesu trávení. Kvalita života po této operaci by se pro Bandouška značně snížila. Vytrvale jsme tedy zavodňovali infuzemi i sondami přímo do žaludku. Bandolerův stav se 6. dubna bohužel natolik zhoršil, že musel být odpoledne usmán.

Co pro vás znamenal – a budete dále kupovat španěly?

Spolu s ním toho dne usnulo i něco v nás. Skončila jedna kapitola našeho života spojená s tímto jedinečným koníkem. Uklidňuje mě však pomyšlení na fakt,

Bandoušek žil relativně dlouhý a do poslední chvíle kvalitní život a žil ho vážně naplno

že Bandoušek žil relativně dlouhý a do poslední chvíle kvalitní život a žil ho vážně naplno. Tento pro mě jednoznačně osudový kůň znamenal na mé osobní i sportovní cestě řadu zcela zásadních změn, za které mu nikdy nepřestanu být vděčná.

V současnosti mi ve stáji dorůstá další čtyřletý španěl jménem Ferrari. A přestože není s Bandouškem v žádném příbuzenském vztahu, nacházím u něho podobné povahové rysy. Tak si říkám, že mě možná opět čeká spousta zábavy a nezapomenutelných zážitků. Uvidíme.

Potomek Bailador.

Potomek Favorito..